

Biuletyn MOSIŃSKI

Wybory '93

W najbliższą niedzielę, 19 września 1993 r. odbędą się wybory do Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej. Poniżej podajemy wykaz obwodów głosowania utworzonych na obszarze gminy Mosina dla przeprowadzenia wyborów (dokończenie wykazu na stronie 2).

Nr obwodu głosowania	Granice obwodu	Siedziba Obwodowej Komisji Wyborczej
1	Miasto Mosina Ulice: Chodkiewicza, Chopina, Czajkowskiego, Czarnokurz, Jeziory, Kopernika, Leśna, Mocka, Mokra, Moniuszki, Nizinna, Nowowiejskiego, Paderewskiego, Poniatowskiego, Rzeczypospolitej Mosińskiej, Spokojna, Szkolna, Szosa Poznańska, Świerkowa, Wieniawskiego, Wodna, Wysoka, Zieleniec	Szkoła Podstawowa Nr 1 Mosina ul. Szkolna 3
2	Miasto Mosina Ulice: Brzoskwiniowa, Czereśniowa, Dembowski, Galczyńskiego, Gruszkowa, Jabłkowa, Jagodowa, Łąkowa, Marcinkowskiego, Piaskowa, Porzeczkowa, Poziomkowa, Skrajna, Sowiniecka (bez bloków), Topolowa, Wiosny Ludów, Żeromskiego	Szkoła Podstawowa Nr 2, Mosina, ul. Sowiniecka 43
3	Miasto Mosina Ulice: Agrestowa, Brzozowa, Czarnieckiego, Morelowa, Obrzańska, Sowiniecka (bloki), Sowińskiego, Śliwkowa, Targowa, Wiatrowa, Wiśniowa	Wojewódzki Ośrodek Doksztalcania Zawodowego, Mosina, ul. Topolowa 2
4	Miasto Mosina Ulice: Akacyjowa, Bukowa, Cisowa, Dębowa, Długa, Dworcowa, Grabowa, Jarzynowa, Jaworowa, Jesionowa, Jodłowa, Kalinowa, Kanałowa, Kasprowicza, Kasztanowa, Kolejowa, Krasickiego, Leszczyńska, Łazienna, Mostowa, Niezłomnych, Nowa, Ogrodowa, Olchowa, Rzeczna, Skryta, Strzałowa, Strzelecka, Torowa, Wawrzyńska, Wierzbowa	Ośrodek Kultury i Sportu, Mosina, ul. Dworcowa 4
5	Miasto Mosina Ulice: Budzyńska, Arkadego Fiedlera, Jeziorna, Kollątaja, Konopnickiej, Krańcowa, Krótka, Mickiewicza, Orzeszkowej, Powstańców Wielkopolskich, Pożegowska, Prusa, Reja, Sienkiewicza, Skrzynecka, 25 Stycznia, Wiejska	Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe „BUDEX”, Mosina, ul. Pożegowska 1
6	Miasto Mosina Ulice: Czwartaków, Jasna, Klonowa, Krosińska, Kwiatowa, Podgórna, Ptasia, Słoneczna, Sosnowa, Szpakowa, Śremska, Wrzosowa, Wybickiego	Świetlica Gminnej Spółdz., Mosina, ul. Śremska 58
7	Miasto Mosina Ulice: Farbiarska, Garbarska, Kilińskiego, Kościelna, Kościuszki, Krotowskiego, Poznańska, Pl. 20 Października, Reymonta, Słowackiego, Tylna, Wąska	Szkoła Podstawowa Nr 3, Mosina, ul. Kościelna 2
8	Wsie: Babki, Daszewice	Szkoła Podstawowa, Daszewice
9	Wsie: Czapury, Głuszyna Leśna, Kubalin, Wiórek	Szkoła Podstawowa, Czapury
10	Wsie: Bolesławiec, Borkowice, Drużyna, Krosno, Nowinki	Szkoła Podstawowa, Krosno
11	Wsie: Konstantynowo, Pecna	Szkoła Podstawowa, Pecna

Wybory '93

Nr obwodu głosowania	Granice obwodu	Siedziba Obwodowej Komisji Wyborczej
12	Wsie: Dymaczewo Nowe, Dymaczewo Stare	Klub Rolnika, Dymaczewo Nowe
13	Wsie: Baranowo, Baranówko, Krajkowo, Sowiniec, Sowinki	Klub Rolnika, Sowinki
14	Wsie: Mieczewo, Radzewice, Świątniki	Klub Rolnika, Świątniki
15	Wieś Rogalin	Szkoła Podstawowa, Rogalin
16	Wieś Krosinko	Wiejski Dom Kultury, Krosinko
17	Sanatorium Chorób Płuc i Gruźlicy „Staszycówka” w Ludwikowie	Sanatorium Chorób Płuc i Gruźlicy, Ludwikowo
18	Wsie: Rogalinek, Sasinowo	Świetlica SKR, Rogalinek
19	Wieś Zabinko	Zakład Wapienno-Piaskowy, Zabinko

21 sierpień 1993

Szanowny i Drogi Panie Burmistrzu,

Dziękujemy z całego serca za tak miłe i serdeczne przyjęcie w Mosinie przez Pana i jego Radnych. Po uroczystościach pogrzebowych w Rogalinie i powitaniu na rogatce przez Pana, Pana Sołtysa i Prezesa Kombatantów A.K. Mosina, czuliśmy się jak w domu, do którego wrócił nasz Ojciec. Społeczność Ziemi Mosińskiej przyjęła Jego powrót z wielkim przejęciem za które, na ręce Pana składamy podziękowania.

Łączymy wyrazy poważania oraz serdeczne pozdrowienia dla Pana jak i dla Pańskich Współpracowników.

*Wanda i Ryszard Dembińscy
Wizydarja Rey
Katarzyna Raczyńska*

OGŁOSZENIE

Zarząd Gminy Mosina informuje, że przeznaczona na sprzedaż tzw. złom granitowy (krawężnik z demontażu chodników), który znajduje się na terenie Zakładu Usług Komunalnych, ul. Krotowskiego 16.

Wszystkich zainteresowanych prosimy o składanie ofert z podaną ceną za 1 mb. w zalakowanych kopertach w sekretariacie Urzędu Gminy Mosina do dnia 30 września 1993 r.

Powrót hr. Edwarda Raczyńskiego

W dniu 30 lipca 1993 r. w Londynie zmarł senior polskiej dyplomacji i polityki Edward Raczyński. Dnia 9 sierpnia br. hr. Edward Raczyński wrócił na stałe do rodzinnego Rogalina, gdzie spoczął w krypcie kościoła św. Marcelina.

Nad pałacem Raczyńskich w Rogalinie powiewała czarna flaga. W pogrzebie uczestniczył prezydent Lech Wałęsa, premier Hanna Suchocka, a także przedstawiciele rodów arystokratycznych z całej Europy. Na granicy wsi Rogalin kondukt żałobny zatrzymał się i burmistrz gminy Mosina Jan Kałużyński złożył hołd powracającemu Wielkiemu Polakowi.

Edward Raczyński był ostatnim męskim potomkiem sławnego wielkopolskiego rodu arystokratycznego, wielce zasłużonego dla Polski. 1919 r. w Bernie w Szwajcarii współtworzył pierwszą placówkę dyplomatyczną niepodległej Polski. Pracował w poselstwach polskich w Kopenhadze i Londynie.

W 1934 r. Edward Raczyński zostaje ambasadorem RP w Londynie. W czasie II wojny światowej w rządzie gen. Sikorskiego pełni również funkcje kierownika MSZ.

Po wojnie angażuje się w prace brytyjskiego Tymczasowego Komitetu do Spraw Polskich.

W latach 1947-52 Raczyński był polskim doradcą w brytyjskim Ministerstwie Pracy i członkiem Rady Komitetu do Spraw Oświaty Polaków.

8 kwietnia 1979 r. Edward Raczyński objął na 7 lat urząd prezydenta RP na uchodźstwie.

W grudniu 1991 r. hr. Edward Raczyński utworzył fundację i przekazał swój majątek rodowy w Rogalinie narodowi polskiemu. Tłumy mieszkańców gminy Mosina i ościennych gmin oraz mieszkańcy Poznania złożyli hołd Wielkiemu Polakowi uczestnicząc w ceremonii pogrzebowej w Rogalinie.

Aleksandra Pruchniewska

Wiosną bieżącego roku Rady Gmin w całej Polsce miały wypowiedzieć się na temat przynależności danej gminy do powiatu.

Ze zrozumiałych względów nasza Rada opowiedziała się za Poznaniem. Nikt jednak nie pytał Rady Gmin czy pragną powiatów. Decyzję o powstaniu powiatów na „tak”, względnie „nie” podejmie nowowybrany parlament.

Poniżej przedstawiamy obszernie fragmenty artykułu prof. Andrzeja Piekary, dyrektora Centrum Studiów Samorządu Terytorialnego i Rozwoju Lokalnego przy Uniwersytecie Warszawskim, zamieszczonego w „Gazecie Wyborczej” dnia 25 sierpnia 1993 r.

Jan Jankowski

POWIATY

Mój stosunek do gorącego dziś problemu „reformy powiatowej” jest z natury rzeczy nieco inny niż publicystów i działaczy samorządowych. Jako reprezentant środowiska naukowego chciałbym, dla racjonalnej oceny pomysłu, uzyskać najpierw odpowiedzi na podstawowe pytania:

— o jaki model państwa w III Rzeczypospolitej nam chodzi?

— z jakim podziałem ról i kompetencji między rządem i samorządem?

— z jakim stopniem centralizmu i decentralizacji?

— kto miałby udzielić kompetentnej odpowiedzi na te pytania?

Obserwacja naszego życia publicznego dowodzi, że w przekształceniach społeczno-gospodarczych i politycznych posuwamy się

naprzód zygzakami.

Wciąż jesteśmy czymś zaskakiwani. Bo nikt nie zaprezentował nam spójnej i jasnej koncepcji ustrojowej państwa.

Pytanie o szczeble administracji samorządowej powinno znaleźć odpowiedź w konstytucji; odpowiedzi zaś powinno udzielić całe społeczeństwo — przez swoich reprezentantów w Sejmie lub nawet bezpośrednio. Kwestię, czy należy wprowadzić struktury ponadgminne, tj. powiaty, warto poddać referendum.

Jeżeli mamy wydać tyle pieniędzy, trzeba zapytać społeczeństwo — czy w ogóle chce dzisiaj ponosić takie koszty. Czy nie uważałoby za bardziej celowe wydać te 1,5 bln zł (albo więcej!) na, powiedzmy, walkę z przestępczością, dofinansowanie policji, prokuratury i sądownictwa, na profilaktykę w tej dziedzinie?

Więcej: dopóki społeczeństwa nie poinformujemy precyzyjnie i jasno, dopóki nie będzie ono mogło wyrazić swej opinii w sposób właściwy demokracji, dopóty rząd nie powinien podejmować żadnych działań dotyczących zmian w ustroju samorządu.

Podział Polski na powiaty i rekonstrukcję województw zaserwowano społeczeństwu

pospiesznie i nerwowo.

W normalnych warunkach — a nie ma powodu, byśmy uważali się za kraj nienormalny — sadza się najpierw do wspólnego stołu ekspertów o różnych poglądach, by zastanowili się nad zaletami i wadami poszczególnych rozwiązań, żeby rozważyli problem w spokoju, dogłębnie i wszechstronnie, a potem zaprezentowali wyniki swych prac Sejmowi i opinii publicznej.

O to, czy chcą powiatów, nie pytano także ludzi gmin. Pytano tylko, do jakiego powiatu chcą należeć, by potem odpowiedzi publicznie zinterpretować tak, jakby większość gmin opowiedziała się za powiatami. Nie był to więc żaden sondaż, ale czysta manipulacja, grzech, który z uporem wytykaliśmy PRL-owi: pozorowanie demokracji, woluntaryzm i arogancja. Tak pojawia się nowa recepta na demokrację lokalną. Recepta, która jest utopią abstrahującą od realiów i doświadczeń samorządu gminnego w Polsce.

To prawda, że poszczególne regiony i mikro-regiony naszego kraju nie różnią się specjalnie kulturą, językiem, narodowością obywateli i obyczajami. Ale różnią się na tyle, że nie można do każdego obszaru stosować tego samego schematu.

Jeszcze dobrze nie odetchnęliśmy po skrajnej, patologicznej uniformacji z okresu PRL, a tu w imieniu rządu aplikuje się nam nową. A nie wspomnę, jak się odbiły na samorządzie terytorialnym w przedwojennej Polsce tendencje autorytarne i centralistyczne, zwłaszcza po 1933 r.

Sformułuję tezę, która w mojej specjalności jest truizmem: **struktury polityczne i administracyjne najniższego szczebla trzeba przede wszystkim dostosować do zróżnicowanych warunków lokalnych.** I gdybyśmy problem mogli otwarcie przedyskutować, okazałoby się, że w ogóle nie trzeba sięgać od razu po samorząd powiatowy.

Na początek pomyślelibyśmy może o strukturach przewidzianych ustawą z 8 marca 1990 r. Bo w ustawie powiedziano wprost, z myślą właśnie o przyszłości i jej problemach: „**W celu wspólnego wykonywania zadań publicznych gminy mogą tworzyć związki międzygminne (związki komunalne).** Uchwały

POROZUMIENIE

W czerwcu br. Rada Gminy Mosina uchwała porozumienie parafowane przez Prezydenta m. Poznania, Burmistrzów i Wójtów zainteresowanych gmin, i tak Poznania, Mosiny, Swarzędza, Puszczykowa, Lubonia, Czerwonaka, Murowanej Gośliny.

Czego to porozumienie dotyczyło?

Dotyczy ono przekształcenia Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Poznaniu w spółkę, której udziałowcami będą wyżej wymienione gminy.

Przyjęte porozumienie przysporzy naszej gminie korzyści finansowych.

Każde porozumienie jest trudne do wynegocjowania bez kompromisu stron.

Kompromis, który przejawiały wszystkie gminy stał się początkiem właściwego przekształcenia PWiK. Jeżeli gminy nie wzniosłyby się ponad podziały, do dziś niemożliwe byłoby uzyskanie jakichkolwiek środków finansowych dla każdej z gmin.

Każda Gmina negocjująca porozumienie miała na celu uzyskać jak najwięcej dla siebie.

Celem utworzenia spółki jest rozdysponowanie finansów przyszłego nowo utworzonego przedsiębiorstwa, w tym również na konta poszczególnych, zainteresowanych gmin.

Uzyskane tą drogą środki na rzecz gmin przeznaczone winny być na wodociągowanie, skanalizowanie, budowę oczyszczalni ścieków, ujęć wodnych.

Przy tym rozdziale udziały procentowe wynikające z porozumienia nie będą brane pod uwagę.

O ocenę prawie dwuletnich negocjacji poprosiliśmy Pana dr Mariusza Piotrowskiego z Katedry Prawa Gospodarczego Akademii Ekonomicznej w Poznaniu, którego opinia prawna była bardzo pomocna radnym w zrozumieniu tej skomplikowanej problematyki.

Poniżej pozwalamy sobie ją w pełni przedstawić.

Redakcja

DR MARIUSZ PIOTROWSKI
AKADEMIA EKONOMICZNA
W POZNANIU

OPINIA PRAWNA

na temat

działań prawnych podejmowanych z udziałem władz Miasta i Gminy Mosina w związku z zamiarem komunalizacji Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Poznaniu opracowana na zlecenie Zarządu Miasta i Gminy Mosina

POZNAŃ, MAJ 1993

1. UWAGI WPROWADZAJĄCE

Zarząd Miasta i Gminy Mosina zwrócił się o opracowanie opinii prawnej na temat kilku działań prawnych, jakie zostały podjęte z udziałem władz tej jednostki samorządu terytorialnego, w związku z zamiarem komunalizacji Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Poznaniu oraz wspólnego z innymi gminami wykonywania zadań publicznych w zakresie zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków. Zgodnie ze zleceniem opinia miała dotyczyć:

- 1) uchwały Rady Gminy z dnia 23.05.1991 r.,
- 2) uchwały Rady Gminy z dnia 3.12.1991 r.,
- 3) projektu porozumienia komunalnego,
- 4) porozumienia komunalnego z dnia 26.03.1993 r.

Prócz tego przedmiotem opinii miało być wyrażenie stanowiska w sprawie dalszej procedury postępowania w związku z realizacją porozumienia komunalnego z dnia 26.03.1993 r.

2. UCHWAŁA Z DNIA 23 MAJA 1991 ROKU

W dniu 23 maja 1991 r. Rada Miasta i Gminy Mosina podjęła uchwałę nr XII/86/91 w sprawie komunalizacji mienia państwowego. Wyżej wspomnianą uchwałę oparto na przepisach art. 5

ust. 3 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych oraz na art. 18 ust. 1 i art. 44 pkt 1 ustawy o samorządzie terytorialnym.

Przepisy będące podstawą wydania tej uchwały nie dają podstawy prawnej do wysunięcia żądań, jakie zostały wysunięte w opisywanej uchwale.

W uchwale tej żądano przekazania na rzecz Gminy składników majątkowych należących do Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Poznaniu oraz Przedsiębiorstwa Produkcji Betonów PREFABET w Poznaniu. Żądanie to nie miało żadnych podstaw prawnych i Wojewoda nie miał kompetencji by je zrealizować.

Z dniem 5 grudnia 1990 r. nastąpiło uwłaszczenie przedsiębiorstw państwowych i przedsiębiorstw komunalnych, które uprzednio były przedsiębiorstwami państwowymi. Uwłaszczenie to polegało na przyznaniu tym przedsiębiorstwom prawa użytkowania wieczystego gruntów i prawa własności budynków i budowli. Jeżeli natomiast chodzi o instalacje przesyłowe, to są one — na mocy przepisu art. 49 kodeksu cywilnego — również własnością przedsiębiorstwa, nawet gdy są położone na cudzym gruncie.

Skoro wspomniane mienie było własnością przedsiębiorstwa, to dopóki przedsiębiorstwo istnieje, organ założycielski nie może dysponować mieniem przedsiębiorstwa, gdyż byłoby to dysponowaniem cudzym mieniem, co jest nielegalne.

Tak długo dokąd istnieje przedsiębiorstwo, przedmiotem komunalizacji nie mogą być poszczególne składniki przedsiębiorstwa, ale przedsiębiorstwo jako całość. Jeżeli jedno przedsiębiorstwo ma przypaść kilku gminom, należy w tym celu utworzyć związek gmin lub zawrzeć porozumienie komunalne. Nawet jednak po komunalizacji przedsiębiorstwo takie zachowuje osobowość prawną oraz nabyte prawa majątkowe.

W konkluzji należy stwierdzić, że uchwała z dnia 23.05.1991 r. nie mogła zostać zrealizowana, gdyż żądania w niej zawarte były niezgodne z prawem.

3. UCHWAŁA Z DNIA 3 GRUDNIA 1991 ROKU

W dniu 3 grudnia 1991 r. Rada Miasta i Gminy Mosina podjęła uchwałę nr XIX/119/91, zmieniającą omówioną uprzednio uchwałę z dnia 23.05.1991 r. W uchwale tej wspomina się o warunkowym zawieszeniu realizacji tej ostatniej uchwały. Jednym z takich warunków było zawarcie porozumienia komunalnego z innymi zainteresowanymi gminami, które między innymi zapewniłoby Miastu i Gminie Mosina „wpływy do budżetu w wysokości 10% rocznej wartości sprzedaży wody”.

Uchwałę tę oparto na przepisie art. 18 ust. 2 pkt 12 oraz art. 74 ustawy o samorządzie terytorialnym. Żaden z tych przepisów nie daje prawnej podstawy do podjęcia takiej uchwały, jaka została podjęta.

W szczególnej mierze trzeba się ustosunkować do żądania zawarcia porozumienia komunalnego, które zapewniłoby Miastu i Gminie Mosina otrzymywanie kwot odpowiadających 10% „rocznej wartości sprzedaży wody” (Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Poznaniu). Żądanie takie jest całkowicie nieuzasadnione, tak z prawnego jak i z ekonomicznego punktu widzenia, ze względów podanych poniżej.

Po pierwsze, porozumienie komunalne służy powierzeniu jednej gminie określonych zadań publicznych innych gmin.

Po drugie, porozumienie komunalne nie likwiduje ani nie zastępuje istniejącego przedsiębiorstwa wodociągowego. Na mocy porozumienia jedna z gmin realizuje funkcje organu założycielskiego, ale wodę dostarcza przedsiębiorstwo, które zachowuje osobowość prawną.

WODNE

Po trzecie, porozumienie komunalne nie jest rodzajem spółki, w której ma się udziały po to, aby czerpać zyski w postaci dywidendy.

Po czwarte, porozumienie komunalne nie ma osobowości prawnej i tym bardziej nie jest uprawnione do decydowania o wydatkach przedsiębiorstwa, czy o przeznaczeniu podzielonego zysku.

Po piąte, gmina — uczestnik porozumienia komunalnego — nie posiada (z mocy samego tylko tego uczestnictwa) prawa do partycypacji w zyskach przedsiębiorstwa. Byłoby to możliwe, gdyby przedsiębiorstwo zostało przekształcone w spółkę, a gmina była współnikiem tej spółki. Ale również i wówczas nie może być mowy o bieżącej partycypacji w zyskach. Dywidenda jest bowiem wypłacana raz do roku, po przyjęciu bilansu.

Po szóste, użycie formuły „10% rocznej wartości sprzedaży wody” oznaczałoby, że gmina oczekiwała kwot odpowiadających 10% obrotów związanych ze sprzedażą wody. Jest to żądanie zupełnie nierealistyczne, zważywszy na skalę niewielkiej rentowności tej działalności. Zapewne chodziło o 10% zysku ze sprzedaży wody. Tu jednak docieramy do obszaru, gdzie ścierają się sprzeczne tendencje. Z jednej strony należy mieć na względzie potrzeby społeczne w zakresie zaspokojenia zapotrzebowania na wodę, dostępnego dla przeciętnie zarabiającego mieszkańca gminy. Z tego punktu widzenia woda powinna mieć „rozsądną cenę”. Z drugiej strony, jeżeli oczekuje się wysokich wpływów z tytułu przejmowania części zysku ze sprzedaży wody, zakłada się wysokie zyski, a więc tym samym wysokie ceny wody.

Z wyżej wymienionych powodów należy stwierdzić, że uchwała z dnia 2.12.1991 r. nie mogła zostać zrealizowana, gdyż żądanie w niej zawarte było niezgodne z prawem.

4. PROJEKT POROZUMIENIA KOMUNALNEGO

Niniejszy fragment opinii dotyczy projektu porozumienia komunalnego, nie opatrzonego datą, pod nazwą „Porozumienie komunalne w zakresie wykonywania usług wodociągowo-kanalizacyjnych”. Projekt ten obejmował gminy: Poznań, Mosina, Puszczykowo, Luboń, Czerwonak, Swarzędz i Murowana Goślina.

O projekcie tym można sformułować następujące uwagi:

1) wprowadza się w nim niejasne i nie występujące w ustawie pojęcie „gminy wiodącej”;

2) wprowadza się w nim pojęcie „majątku porozumienia” oraz „udziału w majątku porozumienia”, chociaż porozumienie komunalne nie jest wyposażone w osobowość prawną, ani też nie jest spółką, w której można by posiadać jakiegokolwiek udziału,

3) przewiduje się coroczną aktualizację „udziału” poszczególnych gmin w majątku porozumienia, co byłoby zupełnie ekonomicznie nieracjonalne i praktycznie niewykonalne,

4) przewiduje się na rzecz gmin refundację kosztów związanych z funkcjonowaniem infrastruktury technicznej wodociągów i kanalizacji — co jest wysoce wątpliwe z punktu widzenia księgowości i kosztów,

5) tworzy się w przedsiębiorstwie wyodrębniony rachunek wpływów na opłaty gminne, co jest rażąco sprzeczne z przepisami prawa,

6) w sposób zupełnie niewystarczający reguluje się zasady współpracy gmin w ramach porozumienia komunalnego.

W konkluzji należy stwierdzić, że opisywany projekt porozumienia nie odpowiadał wymaganiom ustawowym co do treści i celów porozumień komunalnych oraz w kilku miejscach był istotnie sprzeczny z prawem.

5. POROZUMIENIE KOMUNALNE Z DNIA 26 MARCA 1993 ROKU

Do zaopiniowania przedłożono porozumienie komunalne z dnia 26.03.1993 r. parafowane przez burmistrzów i wójtów następujących gmin: Czerwonak, Luboń, Mosina, Murowana Goślina, Poznań, Puszczykowo i Swarzędz.

Porozumienie to spełnia wymagania przewidziane dla porozumień tego rodzaju. Wprawdzie w kilku miejscach treści tego porozumienia występują nieporadności językowe czy pewne niedopowiedzenia, ale nie rzutuje to w sposób istotny na merytoryczną treść porozumienia.

Jeżeli chodzi o proporcje udziału gmin we wspólnej własności Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Poznaniu, należy je uznać za rozsądne, choć oczywiście tego rodzaju ustalenia są bardzo trudne do kompromisowego ustalenia wedle jednoznacznych kryteriów. Również uzależnienie wykonywania uprawnień organu założycielskiego od zgody gmin reprezentujących 80% we wspólnej własności przedsiębiorstwa wydaje się rozsądne, gdyż umożliwia to decydowanie o najistotniejszych sprawach wspólnego przedsiębiorstwa proporcjonalnie do udziału we wspólnej własności. Należy zaznaczyć, że interesy mniejszości mogą być w razie potrzeby chronione poprzez odpowiednie pozwy sądowe.

Również plan przekształcenia Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w spółkę z udziałem gmin jest godny aprobaty.

W konkluzji można stwierdzić, że generalnie rzecz biorąc porozumienie z dnia 26 marca 1993 r. spełnia wymogi przewidziane prawem dla porozumień tego rodzaju.

6. PROCEDURA POSTĘPOWANIA W ZWIĄZKU Z ZAWarciEM POROZUMIENIA KOMUNALNEGO I JEGO REALIZACJA

6.1. ZAWARCIE POROZUMIENIA

Porozumienie komunalne z dnia 26.03.1993 r. powinno być w zasadzie nazwane projektem porozumienia, jako że dokonano dopiero czynności przygotowawcze do jego zawarcia, w postaci parafowania tekstu porozumienia przez burmistrzów i wójtów zainteresowanych gmin. Zgodnie z przepisem art. 18 ust. 2 pkt 12 ustawy o samorządzie terytorialnym, podejmowanie uchwał w sprawach współdziałania z innymi gminami należy do wyłącznej właściwości rady gminy. Oprócz tego, w samym porozumieniu zastrzeżono, że porozumienie wejdzie w życie po przyjęciu go przez rady wszystkich zainteresowanych gmin, Wojewodę Poznańskiego oraz Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Poznaniu (a konkretnie, przez radę pracowniczą tego przedsiębiorstwa). Zastosowano, jak widać, wysoce demokratyczną procedurę. Porozumienie to może jednak w związku z tym być łatwo storpedowane odmową któregośkolwiek z wymienionych podmiotów. Tym bardziej należy więc od stron oczekiwać rozwagi. Zerwanie tego porozumienia na nowo otworzyłoby konieczność negocjonowania całej sprawy, co przy dużej ilości gmin sprawiłoby, że zawarcie porozumienia i uporządkowanie spraw wodno-kanalizacyjnych w rejonie Poznania odsunęłoby się znacznie w czasie.

6.2. KOMUNALIZACJA I UWŁASZCZENIE PWiK

Po zawarciu porozumienia powinna nastąpić komunalizacja Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Poznaniu na podstawie decyzji Wojewody Poznańskiego. Przedsiębiorstwo

POWIATY

Dokończenie ze strony 3

o utworzeniu związku podejmują rady zainteresowanych gmin". Te związki mogą samodzielnie podejmować sprawy publiczne, działać władczo zarówno w sprawach indywidualnych, jak i ogólnych, są podmiotami praw i obowiązków, mają osobowość prawną i mogą występować w obrocie prawnym, dysponując swoim majątkiem.

Kiedy słyszę, że związki międzygminne nie mogłyby spełniać funkcji podobnych do struktur powiatowych, ponieważ przyszłoby uformować tyle związków międzygminnych, ile jest spraw i zadań o znaczeniu ponadgminnym, nie wiem, czy

śmiać się czy płakać.

To, najdelikatniej mówiąc, nieporozumienie. Związki międzygminne mogą dotyczyć jednej sfery aktywności, ale mogą też przejmować w swoje ręce całe kompleksy spraw i podejmować wiele zadań. Ale te związki byłyby strukturami autentycznego samorządu, powstającymi w naturalnym trybie, „na dole”, według lokalnych potrzeb. Gmina tworzyłaby z innymi gminami związek bądź dla jednego typu spraw, bądź dla całego kompleksu problemów. Ale — tworzyłaby gmina. Nikt poza nią.

Przy tym powyżej gminy samorządność jest w ogóle problematyczna. Na tym szczeblu mogą funkcjonować związki międzygminne albo zdecentralizowana administracja państwowa, kontrolowana przez samorządowy sejmik. I nie oszukujmy ani siebie, ani współobywateli sugestią, że w powiecie możliwy jest dziasiaj autentyczny samorząd.

Trzeba być teoretykiem bardzo odległym od zwykłego życia, by nie rozumieć, że samorząd to przede wszystkim kategoria społeczna. Decydują o nim autentyczne, lokalne więzi społeczne, nie formuły administracyjne. I najpierw trzeba określać zadania, by potem do nich przykrawać struktury. A nie odwrotnie. Powiat samorządowy, jak go nam przedstawiono, jest wyłącznie konstrukcją prawn-administracyjną, biurokową, a nie społeczną.

Jako społeczeństwo uczymy się na razie samorządności — w gminach.

Poczekajmy cierpliwie.

Nie twórzmy pośpiesznie formalno-prawnych, dogmatycznych konstrukcji. Wzmacniajmy najpierw gminy i twórzmy struktury ponadgminne tam, gdzie to jest rzeczywiście potrzebne. Gmina miejska z natury może przejąć wiele zadań przyszłego „powiatu”, to jej nie zaszkodzi, to ją wzmocni, ponieważ niczego nie stawiamy nad nią. Nie odbierzemy gminie miejskiej ani jednego wartościowego człowieka. Inaczej w gminach pozamiejskich. Odpompujemy stamtąd, co najżywsze, nie zyskując nic w zamian. Zniszczymy początkującą samorządność, budując oderwaną od podstawy społecznej biurokrację.

Tworząc struktury powiatowe, a nie doceniając wagi samorządu podstawowego, tego w „jednostkach pomocniczych” gmin, czyli w sołectwach, dzielnicach, osiedlach, a nawet w większych blokach mieszkalnych,

możemy zmarnować wszystko.

Chcę podkreślić z całą mocą — bez samorządu lokalnego na szczeblu najniższym nie ma samorządu terytorialnego w gminie, a tym bardziej — powyżej gminy. Jeśli ktoś tego nie akceptuje, niczego, przepraszam, nie rozumie z problematyki społecznej państwa jako całości, a samorządu terytorialnego w szczególności.

POROZUMIENIE WODNE

Dokończenie ze strony 5

stanie się wspólną własnością zainteresowanych gmin. Grunty należące do tego przedsiębiorstwa, położone na terenie poszczególnych gmin, staną się własnością poszczególnych gmin, natomiast przedsiębiorstwu przypadnie użytkowanie wieczyste gruntów i własność budynków oraz budowli. Na tym etapie musi również więc nastąpić uwłaszczenie przedsiębiorstwa.

6.3. KOMERCJALIZACJA PWiK

Następnym krokiem po komunalizacji i uwłaszczeniu będzie komercjalizacja PWiK, czyli przekształcenie tego przedsiębiorstwa w spółkę kapitałową z udziałem gmin — współwłaścicieli przedsiębiorstwa. Porozumienie określa procedurę prac z tym związanych.

6.4. PRYWATYZACJA SPÓŁKI

Przyszłość spółki wodociągowo-kanalizacyjnej będzie zależała od współników. Można zakładać, że ta przyszłość będzie polegała na rozsądnej prywatyzacji spółki, poprzez udostępnienie udziałów lub akcji spółki na rzecz osób prywatnych oraz instytucji w istotnej mierze uzależnionych od dostaw wody.

7. ZESTAWIENIE WNIOSKÓW

1. Uchwała Rady Miasta i Gminy Mosina z dnia 23.05.1991 r. nr XII/86/91 nie mogła być zrealizowana z powodów jej niezgodności z prawem.

2. Uchwała Rady Miasta i Gminy Mosina z dnia 3.12.1991 r., nr XIX/119/91, nie mogła być zrealizowana z powodów jej niezgodności z prawem.

3. Poprzedni projekt porozumienia komunalnego nie odpowiadał wymogom prawem przewidzianym co do treści porozumień komunalnych.

4. Projekt porozumienia komunalnego z dnia 26 marca 1993 r. odpowiada wymogom prawem przewidzianym co do treści porozumień komunalnych.

5. Po zawarciu porozumienia komunalnego można przewidywać następujące etapy działania w zakresie gospodarki wodno-ściekowej:

- 1) uwłaszczenie PWiK,
- 2) komunalizacja PWiK,
- 3) komercjalizacja PWiK (przekształcenie w spółkę),
- 4) prywatyzacja majątku spółki.

HARMONOGRAM wywozu nieczystości stałych z terenu miasta Mosina oraz Gminy, który będzie obowiązywał od 1 października 1993 r.

I i III tydzień miesiąca

Poniedziałek, wtorek

ul. Konopnickiej, Orzeszkowej, 25 Stycznia. Powstańców Wlkp. Krosno-Zielona, Jeziorna, Krosinko, Krańcowa, Szosa Poznańska, Nizinna, Wysoka, Czarnokurz, Wodna, Świerkowa, Czajkowskiego, Paderewskiego, Rzeczypospolita Mosińska, Nowowiejskiego, Kopernika, Zieleniec, Chopina, Modrzewiowa, Leśna, Mocka, Mokra, Moniuszki, Studzienna

Środa

ul. Wiejska, Budzińska, Krótka, Pożegowska, Skrzynecka, Wawrzyniaka, Kanałowa, Łazienna, Mostowa, Strzelecka, Strzałowa, Bukowa, Olchowa, Jasińska, Kasztanowa, Długa, Grabowa, Jodłowa, Akacja, Jaworowa, Cisowa, Ogrodowa, Torowa, Sienkiewicza

Czwartek, piątek

ul. Krotowskiego, Reja, Kollątaja, Mickiewicza, Kilińskiego, Reymonta, Prusa, Poniatowskiego, Chodkiewicza, Leszczyńska, Kasprowicza, Dębowa, Jesionowa, Kasztanowa, Długa, Grabowa, Jodłowa, Akacja, Jaworowa, Cisowa, Ogrodowa, Torowa, Sienkiewicza

II i IV tydzień miesiąca

Poniedziałek, wtorek

ul. Pl. 20 Października, Tylna, Wąska, Garbarska, Kościelna, Niezłomnych, Kościuszki, Spokojna, Poznańska, Szkolna, Słowackiego, Kolejowa, Dworcowa, Nowa, Farbiarska, Targowa, Sowińskiego, Czarnckiego, Morełowa, Wiatrowa, Obrzańska, Wiśniowa, Brzozowa, Porzeczkowa, Agrestowa

Środa

ul. Topolowa, Czereśniowa, Jabłkowa, Poziomkowa, Jagodowa, Łąkowa, Brzoskwiniowa, Gruszkowa, Piaskowa, Sowiniecka, Marcinkowskiego, Skrajna, Dembowski, Wiosny Ludów, Żeromskiego, Gałczyńskiego

Czwartek, piątek

ul. Śremska, Ptasia, Słoneczna, Jasna, Sosnowa, Krosno-Nadleśna, Krosińska, Wrzosowa, Szpakowa, Wybickiego, Klonowa, Podgórna, Kwiatowa, Czwaraków.

Czwartek II i IV tydzień miesiąca

Daszewice, Babki, Czapury, Rogalin, Rogalinek, Wiórek

Pecno — raz w miesiącu po dwudziestym każdego miesiąca

Wywóz kontenerów po uprzednim zgłoszeniu.

W pozostałych miejscowościach gminy nie objętych harmonogramem wywozu, wywiezienie nieczystości nastąpi po uprzednim zgłoszeniu.

Dyrektor Zakładów Usług Komunalnych
mgr inż. Jan Piecek

Wczasy dla rencistów i emerytów z Mosiny

W okresie od 27 lipca do 11 sierpnia br. na terenie Ogródków Działkowych w Mosinie Ośrodek Pomocy Społecznej zorganizował wypoczynek dla rencistów i emerytów z terenu MOSINY.

Z 2-tygodniowych wczasów skorzystały 22 osoby.

Zarząd Gminy przeznaczył na ten cel kwotę 10 mln złotych.

Kierownik „Działkowca” p. Stanisław Łakomy dla uczestników wczasów przygotowywał smaczne posiłki.

W programie wczasów miało miejsce m.in.

— spotkanie z Burmistrzem Gminy dr Janem Kałużyńskim,

— całodzienna pielgrzymka do LICHENIA

— wycieczka do ROGALINA

— obiad w restauracji „Hubertus”.

Ponadto uczestnicy wczasów otrzymali odzież, którą dla naszego Ośrodka ofiarowali mieszkańcy BUNSCHOTEN-HOLLANDIA.

W imieniu uczestników wczasów Ośrodek Pomocy Społecznej składa podziękowanie ZARZĄDOWI GMINY za pomoc finansową umożliwiającą zorganizowanie wypoczynku letniego dla rencistów i emerytów z Mosiny.

Kierownik Ośrodka Pomocy Społecznej w Mosinie
Aleksandra Szłapińska

Ośrodek Pomocy Społecznej w Mosinie wyraża serdeczne podziękowanie Panu Przemysławowi Kwaśniewskiemu zamieszkałemu w Mosinie przy ul. Skrajnej 19 — Kierownikowi Ośrodka Wczasowego „Luboń” w Sarbinowie Morskim za przekazanie 10 zaproszeń na 14-dniowy wypoczynek.

Dar ten sprawił radość 3 rodzinom z dziećmi doświadczonymi przez los.

W imieniu tych dzieci serdecznie dziękujemy.

Kierownik Ośrodka Pomocy Społecznej w Mosinie
Aleksandra Szłapińska

Transport darów z Bunschoten

Dnia 14 lipca 1993 r. po wielogodzinnym oczekiwaniu na granicy oraz Urzędzie Celnym w Poznaniu, do Mosiny zjechał potężny TIR. Przejechał trasę Bunschoten—Mosina. Tym razem przetransportował zamiatarkę, którą zakupił Urząd Gminy oraz dary: używaną odzież, obuwie, sprzęt ortopedyczny, wózki dla dzieci niepełnosprawnych, zabawki, łóżka.

Transport ten mógł się ziścić dzięki olbrzymiemu zaangażowaniu i poświęceniu władz gminy Bunschoten z burmistrzem L.C.Groenem na czele. Zbiórka darów nie miałaby szans powodzenia bez konkretnego włączenia się w tą akcję samych mieszkańców holenderskiego miasta. Burmistrz Mosiny Jan Kałużyński przesłał serdeczne podziękowania.

Z naszej strony w akcję tą, bezinteresownie włączyło się szereg osób. Wymieńmy w tym miejscu m.in. Jana Piecka — dyrektora Zakładu Usług Komunalnych, Elżbietę i Zygmunta Olszaków — stojących na czele Stowarzyszenia Przyjaciół Dzieci Specjalnej Troski, Piotra Knapińskiego — nauczyciela j. angielskiego ze Szkoły Podstawowej nr 1, Aleksandrę Szłapińską i współpracowników z Ośrodka Pomocy Społecznej.

Wszystkie dary zostały rozdysponowane. Podajemy dla przykładu, że z odzieży używanej skorzystało prawie 1000 osób — podopiecznych Ośrodka Pomocy Społecznej.

Jeszcze raz tą drogą pragniemy złożyć podziękowania tym wszystkim, którzy tyle serca włożyli, aby ta akcja zakończyła się szczęśliwie.

Marek Dudek

BMZ STELMASZYK

Mosina, ul. Farbiarska 4

Sklep oferuje za gotówkę i na raty
BEZ ŻYRANTÓW

- ▲ włoskie pralki i lodówki firmy „ARDO”
- ▲ inny sprzęt gospodarstwa domowego
- ▲ telewizory, magnetowidy, odtwarzacze
- ▲ radia, wieże
- ▲ antent TV i satelitarne
- ▲ piece elektryczne c.o. firmy „MORIEL” sterowane elektronicznie — gwarancja 24 m-ce w cenie producenta

Przy zakupie na raty
bezpłatny dowóz sprzętu do klienta
następnego dnia

Tel. 136-121

ZAKŁAD INTROLIGATORSKI

Bogdan Nowak

62-050 Mosina — ul. Śremska 86

tel. kontaktowy 132-680

Poleca usługi w zakresie

- oprawy książek, czasopism, skryptów, ksiąg handlowych, dzienników urzędowych, dokumentacji,
- wyrobu teczek do świadectw oraz okolicznościowych z dowolnym napisem lub znakiem firmowym,
- wyrobu teczek wiązanych, skoroszytów, segregatorów,
- naklejania map na płótno,
- wyrobu notesów, zeszytów akademickich, ksiąg pamiątkowych, kronik,
- opakowań z tektury surowej i oklejania,
- tłoczenia napisów,
- druku biletów wizytowych.

Zakład czynny od poniedziałku do piątku w godzinach od 8.00 do 15.00 oraz w pierwszą i ostatnią sobotę miesiąca w godzinach od 8.00 do 13.00
Gwarantujemy wysoką jakość świadczonych usług, konkurencyjne ceny oraz bezpłatny własny transport.

Zapraszamy!

HESTJA

ZAKŁAD UBEZPIECZEŃ S.A.

61-745 Poznań, Al. Marcinkowskiego 1

AGENCJA PUSZCZYKOWO

ul. Zielona, tel. 133-466

Wielkopolska rzetelność, solidność i reasekuracja ze strony renomowanych firm francuskich, niemieckich i szwajcarskich zapewnia Państwu pełną rekompensatę poniesionych strat

Nie ryzykujesz — Twoje pieniądze pozostają w Wielkopolsce

Ubezpieczamy na korzystnych warunkach — **WSZYSTKO!**

- mieszkania ● wille ● samochody (zielona karta) ● warsztaty ● mienie wielkich i małych firm ●
- Polecamy szczególnie ubezpieczenia gwarancyjne opłat leasingowych, opłat celnych i spłat ratalnych

UWAGA NOWOŚĆ! — ubezpieczenia kosztów leczenia w kraju i zagranicą.

PEDIATRYCZNE — dla wszystkich dzieci od 2 miesięcy do 15 lat. Zaoszczędzisz, bo składka miesięczna jest w cenie jednorazowej wizyty lekarskiej.

GRUPOWE (tj. od 3 osób) — w miejscu pracy dla pracowników wszystkich firm.

Współpracujemy ściśle z większością renomowanych, specjalistycznych gabinetów lekarskich.
Wizyty u lekarzy i leki — bezpłatne, w tym również obsługa pielęgniarska i diagnostyka (ultrasonograf, tomograf itp.)

Poszukujemy pośredników z terenu Mosiny.

UBEZPIECZENIE W HESTII GWARANCJĄ SPOKOJU